

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278290816/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Øens Folk talt om, hvor sjældent de fulgtes? Ikke ét Skridt kunde man jo gå her på Øen, uden Øjne vogtede én. Undtagen i Ørkenen da, dér satte aldrig et Menneske sin Fod.

„Tror De ikke, Hr. Bek,“ spurgte Erik, „at så liden Plads vi end har til at røre os her på Øen, der dog er mangfoldige Steder derude,“ han nikkede mod det østre Vindue, „hvor aldrig et Menneske har trådt?“

Gamle Bek lå lidt stille og så ud i det sorte Land. En Fugleskare trak hen over det som et dunkelt Slør. Så rystede han på Hovedet. „Nej,“ sagde han lavt, „jeg tror ikke, der er den Plet på Øen, så stor som min Fod, som den ikke én Gang har dækket. Husk det dog, jeg var her i femoghalvtredsindstyve År, og én og en halv Mil lang er Øen og knap en halv Mil bred.“

Lange dækkede Hovedet. Å, hvær havde han løbet langs Havet for at finde ud!

„Og Ørkenen, Doktor Lange og Frue, dér gemte jeg mig den første Tid og siden mange Gange. Nej, der er ikke den Plet i Ørkenen, hvor jeg ikke har siddet og tænkt og bedt og fortvivlet og fundet mig selv igen. Om ikke Ørkenen var her, jeg véd ikke, hvorledes jeg skulde have klaret mig. Og tit griber jeg mig i at tænke, at Paradiset kan ikke være uden sin Ørken.“

„Gamle Hr. Bek,“ sagde Erik Lange, „har De noget imod, at Ellen, min Kone, hører med, når De fortæller mig om Deres Liv?“

„Nej, nej, men —“ den Gamle smilte unøseligt, „hvor tør jeg dog fortælle om noget så småt — og sådan bare om mit eget?“

„Fordi det er det, vi helst vil høre og mest har behov.“

Bek uikkede. „De er så gode mod mig, at sige det. Og ja, jeg bad i Går Jomfru Lucie lede mig de Papirer op, jeg talte til Doktoren om forgangen Dag, og de ligger derhenne — hvis jeg tør bede Dem. Ja, i Skuffen, i vestre Hjørne.“

Ellen rejste sig og fandt en tyk Pakke guinede Papirer frem af Klap-Bordet.

„Jeg synes, det er på Bagsiden af Kvitteringer, De har skrevet det,“ sagde Erik Lange.

„Ja, det er mine Kvitteringer for alle de År, jeg har været Lærer her. Kan De se, her står alle Præsternes Navne ned gennem Årene. Ak ja, ikke mindre end ni Præster har her været — og Pastor Flak var her dog enogtredive År.“

„Og Læger?“ spurgte Erik Lange.

„Ja se, Læge havde de jo først fået en ti-tolv År, før jeg kom — det var Doktor Ørebro, og han var her til sin Død. Siden har vi så kun haft gamle Doktor Hagedorn, til nu De kom.“

„Det glæder mig på Standens Vegne, at vi Legemets Læger har holdt bedre ud end Sjælens,“ smilte Erik.

„Har De boet her i denne Stue alle de År, De har levet på Øen?“ spurgte Ellen.

„Ja — det vil sige, da jeg kom her, skulde jeg bo i Præstegården og gjorde det også de første syv År, hos Hr. Pastor Schwarzflügel, men da så Pastor Tang kom — Det var de værste År, da troede jeg ikke, jeg skulde have levet . . . Han tog både mit lille Embede og mit Kammer i Præstegården fra mig og —“

„Jog han Dem ud?“

„Ja, ja — husk på, jeg var jo ikke og har jo aldrig været ansat sådan som andre Lærere. Præsten skal jo tillige være Lærer for de femten-tyve Børn her er. Men Hr. Schwarzflügel kunde ikke overkomme det i sin Alderdom og Svagelighed og søgte sig en Hjelper. Men derfor behøvede Pastor Tang jo ikke at bruge mig, men kunde gøre med mig, hvad han vilde. Alle de andre Præster var dog så gode at tage mig igen. Men sikkert har det jo aldrig været.“

„Og det har De måttet frygte for de mange Gange?“

„Ja, otte Gange har jeg gået og skælvet for, hvad den nye Præst vilde gøre. Men det er jo da altid gået . . .“

„Men den Gang Pastor Tang jog Dem ud?“

„Ja, da var jeg jo rentud omkommen her på Øen, om ikke Doktor Ørebro havde taget mig i sit Hus, for at jeg skulde læse med hans Datter, Frøken Barbara. Siden gav Prinsen mig Lov til at bo i dette her lille Hus, som stod tomt, fordi de var døde, som skulde boet her, et ungt Brudepar, der havde været i Grenå og blive viet. Men druknede på Hjemvejen til Øen. Så